

CHUYỆN VỀ "GÃ"

(Thể văn tự sự) 1.

Tôi tên là "S" - Tên đầy đủ là : Nguyễn văn "S", nhưng thôi, mọi người hãy cứ gọi tôi là "Hấn", hoặc "Gã" cũng được, mà gọi là Hấn có vẻ như dị lập, thôi gọi là Gã cho dân dã vậy.

Gã sinh ra, ở một vùng quê chiêm trũng - vùng đồng bằng châu thổ sông Hồng. Tuổi thơ bé, Gã sống với bố. Năm Gã lên mười, mẹ Gã qua đời sau một căn bệnh mà đến nay ngành y khoa được cho là có nhiều tiên tiến, vẫn bất lực. Căn bệnh ung thư quái ác, đã cướp đi của Gã người mẹ sinh thành, khi tuổi đời đóng khung 49.

Gã có ba anh em, hai anh của Gã đi thoát ly từ khi mẹ chưa mất. Vì thế, mẹ mất rồi, trong ngôi nhà năm gian rộng hoác, Gã sống với người cha đơn côi lặng lẽ.

Bố Gã là một cán bộ lãnh đạo địa phương, Là phó chủ tịch ủy ban hành chính xã - Thời kì đất nước còn chia cắt, nhà nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, còn gọi các cấp chính quyền là: Ủy ban hành chính, không gọi là Ủy ban nhân dân như bây giờ. Sau đó, bố Gã làm trưởng ban mặt trận xã, và là ủy viên ban chấp hành Đảng Ủy xã.

Lớn lên, được tiếp xúc nhiều với các nguồn tin tức. Gã tiếc cho cơ hội của bố Gã, vào thời điểm những năm sáu mươi của thế kỷ trước. Đã không nhận lời ra làm giám đốc "Nông trường Thành Tô" ở Hải Phòng.

Chao ôi! Cơ hội cuộc đời bỏ lỡ... Chuyến tàu duyên nghiệp mãi miết lao đi, không bao giờ trở lại để đón thêm người khách lỡ duyên, lệch bước. Qua những câu chuyện mà sau này người bố kể lại, Gã hiểu rằng bố Gã là con trai độc nhất của Ông Bà nội, dưới bố Gã, còn ba người em gái đã đi lấy chồng yên phận. Bố Gã ở lại quê đang thừa hưởng đất đai do tổ tiên để lại. Ba bà cô ruột của Gã cũng không muốn đất đai của Bố Mẹ, sang tay người khác để mang cảnh lạnh lùng hương khói.

Là đàn ông, thời đó khổ thế đấy! Bây giờ có nhiều người bỏ cả Tổ Quốc đi Mỹ, Anh, Pháp, Nhật.... Mà Gã cũng thế. Nếu đi được, thì Gã cũng đi. Tổ "Quốc" mà dột nát thì tìm tổ "Cò" mà ở.

Còn tiếp (Chuyện đang nhiều kì)

CHUYỆN VỀ "GÃ"

(Tiếp theo) 2.

Gã lớn dần lên theo năm tháng cuộc đời. Bố Gã vẫn thường xuyên vắng nhà, hạp ở tỉnh rồi ở huyện, ở xã liên miên. Ít có thời gian quan tâm, dạy bảo. Gã sống trong hoang sơ như gà con lạc mẹ. Hàng ngày, Gã đi học một buổi, một buổi còn lại Gã đi đánh khăng, đánh đáo, hôm đi đào hang hun khói chuột đồng .

Những hôm bố Gã không đi hạp, ở nhà với Gã. Không được đi chơi, Gã đơn phương ầm ức. Nhìn lũ bạn hăng say đá bóng sân đình, Gã mong bố Gã cứ mãi đi hạp, cho Gã đi chơi cùng lũ bạn thả diều đá bóng. Nhà Gã ở liền kề với đình làng. Cái ao cá nhà Gã kề bên sân đình rộng lớn, tiếng đá bóng dội vào nó thôi thúc Gã. Đang nấu cám cho lợn, Gã tắt bếp lửa chạy ra sân đình nhập hội... Rồi sau đó, là một trận đòn mà Gã không tránh khỏi. Đánh Gã rồi, lặng đi một lúc, người bố ôm con vào lòng, và ... Chập chờn nước mắt.

Gã khóc vì Gã bị đòn. Còn bố khóc thì sâu sắc hơn - khóc vì gia cảnh nhà âm u cô quạnh.

Khi đó Gã có nghĩ được đâu!

Mẹ mất rồi, các anh xa nhà, chỉ còn vòng tay người bố là tình yêu duy nhất, là nguồn máu thịt gần gũi nhất để soi rọi cho Gã ấm áp, cho tuổi thơ Gã sống không đơn độc, và khởi tạo những ước mơ thơ mộng sau này.

Thương sao! Một tư duy muộn mằn, một lối nghĩ suy chậm chạp. Mà giờ đây, cầm cây bút nhỏ nhoi này, nước mắt Gã rơi ra. Gã thầm gọi vạn lần... "Bố ơi, con biết đại".

Còn tiếp (chuyện đang nhiều kì)

CHUYỆN VỀ "GÃ"

(Tiếp theo) 3.

Gã được bố yêu thương, kỳ vọng. Nhưng Gã không ngoan hiền như kỳ vọng của bố. Đến bây giờ, Gã biết thế nào là ngoan, thì ... Hỡi ơi! Người bố đã ra đi... Và với Gã, cuộc đời chỉ còn là ân hận!

Một làng thôn quê Gã, có tới hơn trăm gia đình quần tụ, nhưng chỉ có hai hay ba gia đình có xe đạp. Nhà Gã có một chiếc xe đạp của Pháp. Đó là niềm " vinh vang " của Gã - bây giờ nhớ lại, mà thấy mình xấu hổ - ở tuổi đó, lại tự kiểng chân, tự ngẩng đầu ngộ nhận mình cao hơn thiên hạ.

So với dân làng, gia đình Gã có mức sống tương đối khá. Hàng ngày ăn đủ no, mùa rét, mặc và ngủ được đủ ấm. Mức sống này, có từ xa xưa truyền lại. Gã được biết qua các câu chuyện kể của gia đình. Vào những ngày giỗ, Tết. Ăn cơm xong, các bà cô kể lại : Trong thời kỳ Pháp thuộc, ông bà nội có cuộc sống sung mãn, ruộng đất nhiều, ao chuôm vườn tược to rộng . Lớn lên, Gã nhận ra đó là sự thật. Một mình Gã hàng đêm nằm ngủ hai gian, bố Gã nằm ngủ hai gian, và ngôi nhà năm gian nửa xây, nửa gỗ được ngăn ra bởi một gian buồng ở giữa.

Ngôi nhà to rộng ấy, soi hình xuống ao cá phía Tây, nơi quanh năm có cá động đớp mồi, quẫy nước. Nơi đó là nguồn thức ăn cho hai bố con Gã, mà trong làng nhiều gia đình mơ ước. Nhờ đó, gia đình Gã không bao giờ phải mua cá ăn ngoài chợ.

Từ hiên nhà bước xuống, phải đi qua một cối đá úp ngược làm bậc. Mặt sân xây gạch rộng thênh thang. Có hôm trăng lên, Gã ngồi góc sân một mình một chiếu, phía trời Đông cảnh Xoan lúp xúp, bóng Trăng ẩn hiện đong đưa. Gã thả hồn lên với chị Hằng, và tự nhiên nhận ra, cuộc đời này tuyệt vời tươi đẹp.

Nhưng chị Hằng nào có đứng yên, Chị Hằng cứ lên cao, đêm yên bình cứ dần dần khuya khoắt, và Gã một mình lặn ra, lả dần vào giấc ngủ. Đêm khuya, hớp về, người bố lay dậy, sờ vào con, thấm sương khuya lạnh ngắt. Hai bố con âm thầm vào nhà, lại qua đêm ngủ tiếp.

Còn tiếp (chuyện đăng nhiều kì)

Nguyễn văn Sáu 2017